

AIN KARIM

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

BŘEZEN 2014

ROČNÍK XI.

ČÍSLO 132

SLOVO OTCE VÍTĚZSLAVA

Milí farníci,

první evangelium, které jsme slyšeli v postní době, bylo o modlitbě, postu a almužně. Večer jsem dostal sms, ve které mi jedna maminka popisuje, co se jí ten den přihodilo. Šla se svým synem koupit pečivo na večeri a když se vraceli, schoulený bezdomovec prosí: „Alespoň jeden rohlík“. Vytáhla z tašky dvě housky, které měla na večeri a podala je bezdomovci. Když poodešli, obrátil se k ní její syn a řekl: „Maminko, ty jsi zlatá“.

Půst – sice asi nedobrovolný, ale určitě prožívaný bezdomovcem... *Almužna* – maminky, která nedává ze svého, ale společného

Modlitba – syna, který vidí lásku a milosrdenství a dokáže chválit, děkovat i žasnout... Kousek nebe na zemi – 3 v 1. Věřím, že i my dokážeme Kristovu výzvu na Popeleční středu nejen poslouchat, ale i žít...

Kéž si znamení Popelce ne-
seme každý den postní doby,
abychom mohli o Velikonocích
zakusit radost vzkříšení a úžas
nad Boží dobrotou...

o. Vítězslav

Modlitba

Dobry Bože, dnes budu označen na čele křížkem z popela. Připomíná mi to, že jsem prach a v prach se obrátím. Popel je znamení pokání a toho, že chci začít všechno dělat lépe než dosud. Popel ukazuje, že staré shořelo.

Popelem se také dříve čistávalo nádobí.

Při udělování popelce kněz často říká: „Obrat se a věř evangeliu.“ Popelec mě chce vybudnout, abych opustil své staré cesty a vydal se po těch, které mě povedou k cíli.

Řecké slovo „metanoeite“, které překládáme jako „obratte se“, znamená vlastně v původním významu „změnit smýšlení“.

Popeleční středa mě tedy vybízí, abych začal jinak myslet, abych se díval pod povrch věcí a abych pod tímto povrchem objevoval skutečnou podstatu.

Nové smýšlení je předpokladem víry. Ve víře nově promýšlím věci a hledím na svět novými očima.

Prosím tě, uť mě dnes nově smýšlet, dívat se na svět a na lidi jiným, novým pohledem a věřit, že se v tom všem a v každém člověku setkáváš se mnou ty sám.

(Se svolením zpracováno z knihy Anselma Grüna: Moje modlitební kniha, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.)

SVĚTEC

m ě s í c e

svatá Kateřina Švédská

* 24. března *

Narodila se v roce 1331 ve Vadsteně, jako jedno z osmi dětí švédského knížete Ulfa Gudmarssona a jeho manželky sv. Brigity. Vychována byla v risebernském klášteře a na přání rodičů se ve 14 letech provdala za Egharda. Kateřina se s manželem po sňatku dohodli, že budou spolu žít se zachováním panenství. Chtěli tak dokonaleji sloužit Bohu. Kateřina pomáhala chudým, zvláště nemocným a sirotkům. Vstoupila do řádu „Spasitele světa“, který založila její matka, když ovdověla. Matka se pak vydala na pouť do Říma, kde zůstala. Kateřina ji v roce 1348 se svolením manžela následo-

vala. V Římě dostala zprávu o manželově smrti a obnovila hned slib ustavičného panenství i předsevzetí po vzoru své matky usilovat o růst k dokonalosti. Mladé vdově Kateřině již v Římě začali nadbíhat nápadníci, ale všechny zamítla. Za ochránce své čistoty měla zvoleného sv. mučedníka Sebastiána, k němuž se vždy utíkala o pomoc. Kateřina uvažovala o návratu do Švédska, ale pod vlivem snu došla k rozhodnutí zůstat s matkou a s ní sloužila nemocným ve špitále i po domech. Byla dobročinná k hladovým chudákům, snažila se žít asketicky a hodně se modlit. Rozjímání o utrpení Páně věnovala až 4 hodiny denně, modlívávala se církevní hodinky, odpočívala jen na tvrdém lůžku, postila se, navštěvovala hroby mučedníků. Svou matku také provázela na pouť do Svaté země. Když se vrátily, její matka zemřela 23. 7. 1373. Příštího roku se Kateřina ve věku 43 let rozhodla k návratu do Švédska i s tělesnými ostatky své matky. Tělesné ostatky své matky uložila ve vadstenském klášteře, který matka založila. V roce 1375 se v tomto klášteře stala představenou. A protože se na hrobě matky Brigity staly zázraky, duchovenstvo i švédský král požádali Kateřinu, aby se vypravila znovu do Říma, tentokrát s posláním požádat o matčino svatořečení. K tomu pak došlo 10 let po smrti Kateřiny. Ta brzy po návratu z Říma těžce onemocněla a zemřela ve věku 50 let v roce 1381. Také na jejím hrobě se děly zázraky, kterými ji Bůh oslavil, a za svatou byla prohlášena v roce 1474. Její památku si připomínáme 24. března.

Je patronkou proti potratu a předčasnému porodu a proti povodním. Bývá zobrazována s jelenem, s královskými odznaky a v řeholním oděvu.

MS

OHLEDNUTÍ

Neobvyklá slavnost na neobvyklém místě

Každý druhý čtvrtek v měsíci je v Domově důchodců na Čujkovově ulici v Zábřehu sloužena mše svatá, které se účastní klienti i my, pomocnice, které tyto lidi – babičky a dědečky – k bohoslužbě připravujeme. Mši svatou slouží o. Jakub a po ní se vydává za nemocnými a nemohoucími, kteří se bohoslužby zúčastnit nemůžou, a svátostmi je posiluje a zprostředkovává jim tak Boží pomoc a posilu v jejich nemoci a stáří. Po jedné takovéto mši svaté měl o. Jakub nečekanou návštěvu s překvapující otázkou. Paní Alena ve svých 88 letech požádala o křest. Pro o. Jakuba i pro nás to byla opravdu šokující žádost, ale zároveň jsme pocítovali velkou radost.

A tak po nezbytné přípravě se paní Alena dočkala svého vytouženého dne. V pátek 14. února 2014 při mši svaté v Domově důchodců přijala křest, biřmování i eucharistii. Přála si být spojena s Kristem a vnímat Jeho přítomnost. Pomáhaly jsme jí s přípravou na nejdůležitější den jejího života a posilovaly slovem. Paní Alena měla obavy, a zároveň se těšila na ten okamžik, kdy i ona přijme Ježíše do svého nitra.

O. Jakub poprosil mládež z naší farnosti, aby při mši svaté zahrála na kytaru a zazpívala, a tak ještě umocnila slavnostní atmosféru. Všichni jsme byli mile překvapeni jejich účastí a paní Alena byla dojatá. Při mši svaté, na níž bylo kolem 30 klientů domova a nás pomocnic-

ků, se vše vydařilo a za pomoci o. Jakuba paní Alena vše zvládla na jedničku. Byl to její veliký den a v jejích očích zalitých slzami byla vidět velká radost, láska a vděčnost. Odevzdala se Pánu a splnilo se jí celoživotní přání. Každá z nás jsme si uvědomily tuto Boží sílu a především to, že Pán nás má rád všechny v každém věku.

A. R.

V posledních dvou číslech farního časopisu jsme měli možnost se setkat se stručným životopisem blahoslaveného Jana Pavla II. Dnes bychom se chtěli učít poznávat sílu přímluvné modlitby. Když jsme loni v Krakově dostávali z rukou arcibiskupa Diwisze relikvie (kapku krve, která je uložena v oltáři kostela Svatého Ducha), říkal nám celoživotní sekretář Jana Pavla, arcibiskup Diwisz: „A prostě ho (Jana Pavla), je to mocný přímluvce“.

Chceme Jana Pavla prosit skrze modlitbu, kterou mnozí farníci už znají, někteří ji znovu objeví a někteří se s ní mohou seznámit poprvé:

**Ó Nejsvětější Trojice, děkujeme ti,
že jsi církvi darovala
papeže Jana Pavla II.
a dala v něm zazářit něžnosti svého
otcovství, slávy Kristova kříže
a nádheře Ducha lásky.
On nám svou bezmeznou důvěrou
v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu
Panny Marie
zosobnil obraz Ježíše,
Dobrého pastýře,
a ukázal nám tak svatost**

**jako vysokou míru řádného
křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného
společenství s tebou.
Podle své vůle nám na jeho přímluvu
uděl milost, o kterou prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen
k zástupu tvých svatých.
Amen.**

V modlitbě se učíme důvěře a trpělivosti, v modlitbě jsme obdarováni Duchem svatým a jeho dary, v modlitbě zakoušíme společenství svatých.

Prožíváme rok rodiny, svěčuji přímluvě Jana Pavla naše rodiny, naše děti, naše prarodiče, abychom mohli také zakoušet něžnost Božího otcovství, slávu Kristova kříže i nádheru Ducha lásky...

o. Vítězslav

Pomazání nemocných

V minulém čísle farního zpravodaje jste byli informováni o tom, že v úterý 11. března proběhne kostelích v naší farnosti společné udílení *Svatosti pomazání nemocných*.

V této souvislosti bych rád připomenul některé důležité aspekty této svátosti, protože pomazání nemocných zůstává nejen na okraji zájmu věřících, ale je stále zatíženo mnohými naprosto nesprávnými předsudky. Jak často ještě slyším slova: „Proč pomazání? Ještě na tom nejsem tak zle.“ Domnívám se, že v některých případech jde až o pohrdání

Boží milostí, která se nám skrze tuto svátost nabízí, a jen tak pro srovnání: dovolili bychom si stejným způsobem hovořit třeba o eucharistii?

Pomazání nemocných je tedy nedílnou součástí svátostného života církve a má křesťana vést k zamyšlení nad hodnotou a důstojností svého života v souvislostech nemoci a utrpení, které prožívá. V modlitbě prosíme o dar zdraví a posilu v boji s nemocí, ale především s tím, co fyzická nemoc přináší: hlubší utrpení, obavy a strach, samotu... To jsou věci, které nemocného často zatěžují více, než fyzická bolest. Svátost také spojuje nemocného s trpícím Kristem a ukazuje mu, že nejde cestou utrpení sám, ale že Ježíš kráčí touto cestou před ním, a tím ho vlastně vede a posiluje.

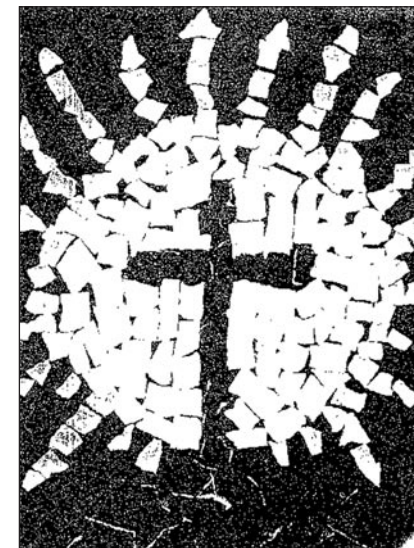
Největším zdrojem předsudků je skutečnost, že Svátost pomazání nemocných bývá stále ještě mylně chápána jako „poslední“ pomazání. Je sice pravdou, že si při jejím přijetí nemocný také silně uvědomuje svoji pomíjelnost a smrtelnost, ale vzhledem k tomu, co jsem zmínil výše (posila v nemoci, modlitba za uzdravení...) ji nelze takto pojímat.

Svátost pomazání nemocných může člověk přijmout při zhoršení zdravotního stavu, před náročným zdravotnickým úkonem, nebo i pravidelně jednou ročně třeba při společném udílení v kostele. To se týká jednak chronicky nemocných nebo seniorů nad 65 let.

Apoštol Jakub píše ve svém listě: *Je-li někdo z vás nemocen, ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne a dopustil-li se hříchů bude mu odpuštěno. (Jak 5,14n)*

o. Václav

SLUNCE KRISTOVY LÁSKY

Nabízíme tip na společné prožívání postní doby pro rodiny s dětmi. Budeme se společně připravovat na Velikonoce v kostele i doma.

Na velký arch tmavě barevného papíru (velikost A3 nebo A4) vytvoří celá rodina z barevných útržků (hnědých či černých) mozaiku hory a kříže – symbol Ježíšova utrpení a lásky – a připevníme na domácí nástěnku tak, aby byl všem na očích.

Do krabičky si nachystáme zásobu útržků žlutého papíru, z nichž postupně budeme vytvářet mozaiku slunce.

Pokud se někomu z rodiny podaří vykonat nějaké dobro, nalepí si žlutý útržek za kříž. Tak vznikne společné veliké zářivé slunce, které prozáří všechno kolem i veškerou bolest.

Ať je tedy naše slunce co nejzářivější a prosvětlí každou temnotu našeho života v rodinách.

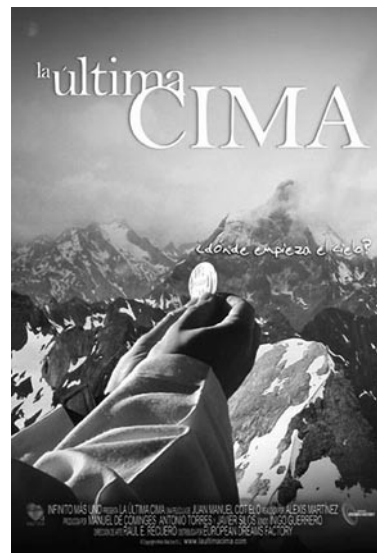
teta Fany

FARNÍ DOVOLENÁ V ALPÁCH

FOTO
REPORTÁŽ

ReCENZIE

POSLEDNÍ VRCHOL LA ÚLTIMA CIMA

V kině jsem byla naposledy sama asi ve druhé třídě, chodívala jsem do Elektry na nedělní pohádky za kačku do první řady.

Až nedávno jsem šla zase sama. Od kamarádky dorazil mail, že bude premiérové promítání filmu *Poslední vrchol*, s odkazem na stránky www.poslednivrchol.cz a větou, že po filmu bude setkání s režisérem, ať si to nenecháme ujít. Moc se mi ten režisér nezdál, ale neřešila jsem. Když jsem po pár dnech ověřovala rezervace, zbývalo jen několik posledních míst a zvědavost zvítězila.

Film (lépe řečeno dokumentární film, délka cca 80 min) byl pro mě jednoduše **výzva**. Klidně bych ho promítla místo jedné nedělní mše :-). Ale to by

bylo silné kafe, co?

Na konci filmu jsem si přála – mít tak něco z Pabla. A v duši jsem měla jasno, aspoň dočasně.

Jinak pan režisér Cotelo na projekci opravdu byl. Mladá slečna on-line překládala... Před filmem jen krátce uvedl, o co jde a naladil nás větou: „Teď ještě máte šanci odejít ze sálu. Protože až film skončí, možná ze sálu bude odcházet jiný člověk, než jaký tam vešel.“ Po projekci vysvětloval natáčení, odpovídal na dotazy, vzpomínal na příhody, které se do filmu nevešly. Rozesmál nás, když pomalu krácel po pódiu: „Tak taková byla moje víra, než jsem poznal Pabla.“ Dvě kolečka sprintu: „A taková byla potom.“

No nechcete taky něco takového?

MK

Dokument režiséra J. M. Cotela je o životním příběhu španělského kněze Pabla Domíngueze Prieta, který pokořil vrcholy v Andách, Himalájích či Alpách. Měl ve zvyku vystoupit až na vrchol a sloužit tam mši. Věděl, že země mladý a přál si, aby to bylo v horách. Odevzdal svůj život Bohu a Bůh přijal jeho nabídku. Ve 42 letech umírá při sestupu hory Moncayo.

*Pablo překypoval radostí, byl znám a milován velkým počtem osob, které o tom svědčí po jeho smrti. Dokument *Poslední vrchol* je plný naděje a radosti, smíchu i slz všech, ve kterých zanechal hlubokou stopu a otázku: „Mohl bych tak žít i já?“ Dokument je tak silný díky autenticitě, osobní ryzosti, čistotě a svědeckví, uvěřajících z modlitby a víry.*

Promítání:

Dům kultury města Ostravy

6.-9. 3. 2014 v 17:00, 19:30

Minikino Kavárna 12. 3. 2014

Úmysly křížových cest v naší farnosti

1. týden	Za nemocné a trpící
2. týden	Za mír ve světě
3. týden	S Janem Pavlem II.
4. týden	Za rodiny
5. týden	Za kněze, řeholníky
a nová povolání
Květná neděle	Za mládež

- **16. 3. postní promluva o. Lumíra Tkáče** z Bílovice, kostel Svatého Ducha, mše svatě v 8.30 a 10.30
- **16. 3. vzpomínka na otce Pavla Jiříka**, v 15.00 křížová cesta v kostele v Lubině a modlitba u jeho hrobu. Odjezd autobusu v 14.20 od kostela Svatého Ducha.
- **19. 3. setkání seniorů** v knihovně past. centra JP II., začátek v 16.00, téma – Svatý týden
- **20. 3. od 19.00 Nábožko pro dospělé** – *Podobenství o zavřených dveřích*, o. Václav, v pastorační místnosti farního kostela.
- **23. 3. postní varhaní koncert** Petra Ebena – JOB, varhany - Jana Netočná, recitace – Jan Fišar, kostel Svatého Ducha, začátek v 17.00

Webové stránky tohoto měsíce přináší zajímavé aktivity pro naše děti, či vnoučata. Stránky mají název: <http://deti.vira.cz/>. Stránky byly spuštěny 23. 11. 2008 na Slavnost Krista Krále a jsou součástí projektů, které provozuje Pastorační středisko při Arcibiskupství pražském. Jejich cílem není systematická katecheze, ale spíše její doplnění v prostředí Internetu.

Navigace je velmi jednoduchá - a to pomocí horní lišty v záhlaví. Po jejím rozkliknutí se rozbalí podrobná nabídka v levém sloupci. Komu se nechce proklikávat jednotlivými sloupečky a hledá konkrétní věc, stačí využít možnosti hledání přímo v obrázku: „víra dětem“. Jen pro výraz Popeleční středa jsem našla šest odkazů na různé postní aktivity.

Web obsahuje spoustu pracovních listů, rébusů, omalovánek, křížovek, obrázkových příběhů s omalovánkami ke každé liturgické době a v neposlední řadě i námětů na tvořivou činnost. Nápady jsou řazeny podle abecedy nebo podle liturgického období. Materiály jsou volně ke stažení a jejich nabídka je postupně rozšiřována, takže pokud jste na tyto webové stránky narazili při rozjíždění tohoto projektu, dnes už se posunuly o kus dál. Příjemné hloubání a tvoření!

Lydie Štulová

Ain Karim – měsíčník římskokatolické farnosti Ostrava-Zábřeh, registrován na MKČR č. E13947. Vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh, U zámku 6, IČO 45210446, tel.: 599 097 086. Příspěvky zasílejte na: ainkarim@centrum.cz
Internet: www.farnostoz.cz
Vedoucí redaktor: o. Vítězslav Řehulka
Redakční rada: o. Jakub Dominik Štefík, o. Václav Tomiczek, M. Domašik, M. Staňková, F. Böhmová, L. Štulová
Grafická úprava a sazba: J. Böhm
Číslo 132 dáno do tisku 7. března 2014